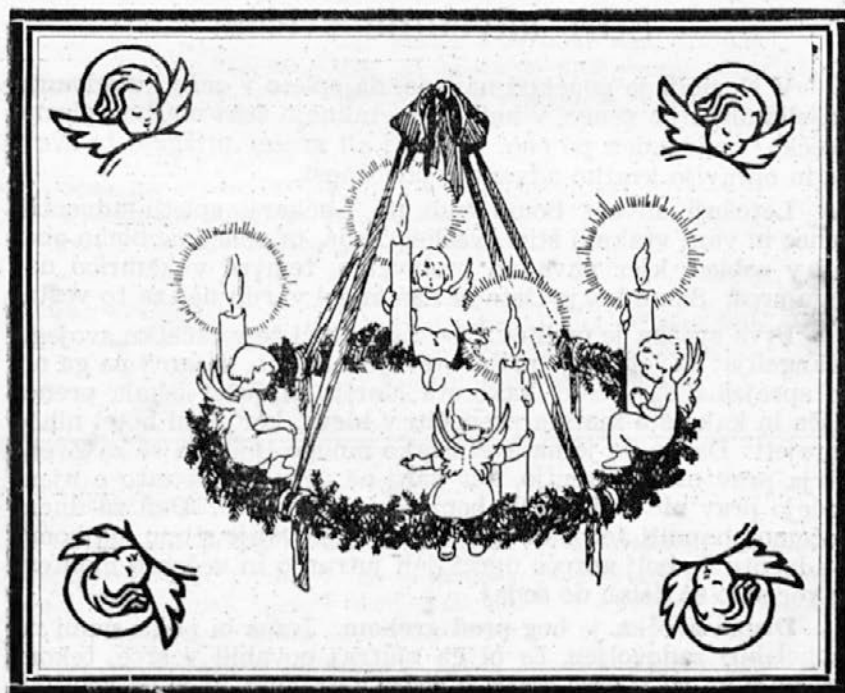

LETO V.

1934/35. DECEMBER.

STEV. 4.

Naj bodo srca »Lučkarjev« ta mesec polna tistega svetega adventnega pričakovanja, kakršnega je bilo polno srce brezmadežne nebeške Device.

Advent

V nazareško hišico
angel sveti pride
in z Devico blaženo
se spoštljivo snide.

Zdrava, roža milosti,
jasna zvezda zlata,
najsrečnejša vseh ljudi
v čednostih bogata.

Angel ji zašepeta:
Mati boš postala!
in Zveličarja — Boga
svetu darovala.

Nežno skloni zdaj glavo
najsvetejša Mati,
voljo Stvarnika samo
hoče spolnjevati.

Štiri adventne svečke

V Nemčiji je ponekod navada, da spleto v začetku adventa iz jelkinih vejic venec, v katerega vtaknejo štiri majhne pisane svečke, vsak teden po eno. Zjutraj ali zvečer prižgejo te svečke in opravijo kratko adventno pobožnost.

Letošnji advent bomo tudi mi Lučkarji spletli adventni venec in vanj vtaknili štiri svečke. Toda, ta venec ne bomo obesili v sobico, kjer navadno prebivamo, temveč v kamrico našega srca. Samo božje Dete in naš angel varuh naj za to vesta.

Prva svečka je molitev. Sv. Janez toži že v začetku svojega evangelija: »Zveličar je prišel v svojo lastnino, njegovi pa ga niso sprejeli.« Saj veste, kako sta Marija in Jožef iskala prenočišča in kako sta morala prenočiti v hlevu, ker ju ni hotel nihče sprejeti. Danes pa je na svetu tako mnogo ljudi, ki se za Zveličarja prav nič ne menijo, ker vanj ne verujejo in zato o njem nočejo prav nič vedeti. Mi bomo delali drugače. Dan za dnem hočemo ponuditi Jezusu svoje srce v stanovanje s tem, da bomo v adventu še bolj goreče opravljali jutranjo in večerno molitev, kakor smo to delali do sedaj.

Druga svečka je beg pred grehom. Jezus bi pač z nami ne mogel biti zadovoljen, če bi ga zjutraj povabili v srce, tekom dneva bi ga pa iz srca zopet zapodili z grehom. Zato pa krotimo

svojo jezo, varujmo se laži, neubogljivosti, trme in lenobe in bojujmo se hrabro proti vsem strastem.

Tretja svečka so žrtve. Iz ljubezni do božjega Deteta se zataji in premagaj in ta dobra dela vestno zaznamenuj v »Jezusovih dnevih«. Po šolah je tu in tam v adventu navada, da postavijo na oder prazne jaselce, zraven pa snopek slame. Vsaka slamica pomeni žrtev. Kdor se je zaradi Jezusa v nečem premagal, sme položiti slamico v jasli. Otroci so v tem zelo goreči: vsak bi položil rad v jaselce največ slamic.

Četrta svečka pa je skrivnost. To je božično darilo božjemu Detetu. Dobro pomisli, v čem bo obstojalo. Biti mora nekaj takega, česar se bo mali Jezus zelo razveselil. Po božiču mi to skrivnost lahko vsak Lučkar sporoči. Najboljši spis bo objavljen in nagrajen.

Sonja:

Jezus prihaja

Bratci in sestrice moje,
ali veste, kdo med nas prihaja?
On, ki kraljuje nad vsemi stvarmi,
se bliža na zemljo iz raja.

Bratci in sestrice moje,
česa ga bomo prosili mi vsi?
Prosili ga bomo za srčeca svoja
naj z drobno ročico jih blagoslovi.

Bratci in sestrice moje,
Ali veste, kaj Jezus od nas želi?
V srčecu vsakem domek prijeten,
ki v čednostih vedno dehti.

Lepo prosim!

Ta mesec vas pa, ljubi moji Lučkarji, res lepo prosim: izpolnjujte »Jezusove dneve« z vso vnemo. 6. januarja bomo imeli zopet običajno proslavo, pri kateri bomo v imenu vseh otrok, ki izpolnjujejo »Jezusove dneve« darovali te lističe božjemu Detetu.

Dečki in deklice! napravite dobremu Jezusu to veselje in me ubogajte!

Brezmadežna Devica, pozdravljena!

V nekaterih španskih mestih je navada, da se ljudje pozdravljajo s temle krasnim pozdravom: »Brezmadežna Devica, pozdravljena!« Odzdrav se glasi: »Brez greha spočeta.« Ta pozdrav je priporočil otrokom pobožen katehet v šoli in jih prosil,

BREZMADEŽNA DEVICA, POZDRAVLJENA!

naj ga rabijo zlasti tedaj, če slišijo kakega človeka preklinjati. Ko so se vsuli otroci še istega dne iz šole, so zagledali sredi ceste voznika, ki je z bičem pretepal svojega konja in zraven ostudno klel božjo Mater, ker se žival ni hotela premakniti. Tedaj so vsi otroci kakor v koru zapeli: »Brezmadežna Devica, pozdravljena!« Trikrat so ponovili ta lepi pozdrav. Voznik je bil

globoko ganjen, snel je klobuk in ves osramočen z otroci odzdravil: »Brez greha spočeta.« Od tega dne ni nikdar več zaklel.

Marija je najčistejša Devica; vedno je bila brez vsakega madeža. Vsi ljudje smo podedovali od Adama izvirni greh; izvzeta je bila edino Marija. Njena duša ni bila niti za trenotek dotaknjena po tem grehu. Imela ni tudi nobenega osebnega greha. Njena duša je bila podobna ogledalu, ki ga ni zatemnel najrahljši dih greha.

Marija pa je tudi polna milosti. To se pravi, da jo je Sveti Duh okrasil na najpopolnejši način z vsemi svojimi darovi in je v tem oziru dvignjena nad vse angele in svetnike.

Marija je z milostjo vedno sodelovala; kot plačilo za to je dobivala vedno novih milosti.

Toda ne le zase je Marija polna milosti, ampak tudi za nas. Po njej smo prejeli Zveličarja, ki je vir milosti. Zato pa ni nobena milost prevelika, da bi nam je Marija ne mogla pridobiti. Po njej najde slabotni moč, blodeči resnico, brezposelni delo, vojak obrambo, grešnik spreobrnjenje, na smrt obsojeni rešenje. In ti, otrok moj, boš našel v Brezmadežni najnežnejšo Mater, ki te bo vodila skozi lepo, a silno nevarno pot tvoje mladosti. Prosi jo, naj te ohrani nedolžnega.

Anica:

Brezmadežni Materi

V nebeški lepoti
prišla si k nam
čista kot lilija v ta božji hram
Roke odprte vedno imaš;
kar si želimo, rada nam daš.

Mi Tvoji otroci
prav dobro to znamo,
zato Te iz srca radi imamo.
Ti, o Marija ostani pri nas,
dobra nam Mati, bodi vsak čas.

P. Metod Turnšek O. S. Cist.

Prijateljski pogovori o sv. maši

Oče naš

»Nekoč«, pravi sv. evangelij, »je Jezus na nekem kraju molil, in ko je nehal, mu je rekel eden izmed njegovih učencev: »Gospod, nauči nas moliti ...« In rekel jim je: »Kadar molite, govorite: Oče naš, kateri si v nebesih ...

Gospod Jezus sam je sestavil molitev »Oče naš«, najlepšo molitev na svetu! Kako lepa je ta molitev, ko se pogovarjamo z Bogom kot s svojim dobrim Očetom, ko mu želimo, da bi ga povsod poznali in ljubili, potem ga pa prosimo tudi zase, da nam dâ vsakdanjega kruha in nam odpusti naše grehe in dolgove. Za pripravo in sv. obhajilo, ki ga bomo z duhovnikom skupaj pravkar prejeli, kakor nalašč. Glejte! Kruha, hrane prosimo! Hrane za dušo in telo! Kako hitro bi obnemogli, če bi ne uživali vsakdanje hrane! Isto kakor s telesom je pa tudi z dušo. Tudi duša potrebuje hrane. In najslajša, najizdatnejša hrana za dušo našo je — sv. hostija, Kristus, naš Gospod! Saj veste, kako je rekel naš Učenik, da je on trta, mi mladike. Brez trte pa mladike ne morejo ne živeti ne uspevati!

Kdor torej pred sv. obhajilom skupno z duhovnikom prav pobožno, zbrano moli Gospodovo molitev Oče naš, se na sv. obhajilo čuda lahko in lepo pripravi. Saj prosimo, da bi prišlo k nam njegovo kraljestvo, da bi bil Jezus res naš, mi pa vsi, t. j. popolnoma njegovi.

Mir božji bodi vedno z nami.

Oče naš zaključi duhovnik z molitvijo, naj nas Bog reši vsega hudega, preteklega, sedanjega in prihodnjega in naj nam dâ svoj mir. Nato nad kelihom prelomi hostijo na dva dela in od enega teh delov odlomi majhen košček, napravi z njim nad kelihom trikrat znamenje sv. križa ter pravi: Mir Gospodov bodi vedno z vami. Potem pa ta košček sv. hostije spusti v sv. Kri.

To »lomljenje kruha«, sv. hostije in to »mešanje« sv. hostije s sv. Krvjo ima seveda svoj globok pomen. Prvi kristjani so sv. mašo vse drugače imenovali kakor mi, rekli so, da so bili pri »lomljenju kruha«, kadar so bili pri daritvi sv. maše. Tudi evangelist sv. Luka nam pripoveduje, kako sta onadva učenca, ki sta vsa potrta na veliko noč šla v Emavs in se jima je pridružil neki popotnik, še le »pri lomljenju kruha« spoznala, da je ta popotnik vstali Zveličar. Jezus je namreč vselej kruh prej blagoslovil in še le potem »razlomil«. »Lomljenje kruha« je na Vzhodu še danes v navadi, ga ne režejo kakor mi. Seveda prvim kristjanom je »lomljenje kruha« pomenilo sv. mašo, pogani pa kajpak ob teh besedah niso mogli zvedeti za skrivnost sv. maše in je torej ta izraz v prvih časih krščanstva bil jako primeren.

Vprašujete tudi seveda, kaj pa pomeni to, ko duhovnik košček sv. Hostije spusti v sv. Kri. Pomislimo malo! Videli smo, da je duhovnik pri povzdigovanju posvetil dve podobi: kruh in vino v sv. Telo in sv. Kri. Rekli smo, da zato dve podobi, da nam to pomeni Kristusovo smrt na križu. Če pa sedaj duhov-

Najčistejša deklec Marija s svojo sveto materjo Ano.

nik vrže košček sv. Hostije v sv. Kri, pa pomeni to, da se kri in telo zopet združita, torej znači to Jezusovo vstajenje k novemu poveljčanemu življenju.

Tudi besede, ki jih duhovnik moli, ko je spustil košček sv. Hostije v sv. Kri, nam to potrjujejo. Tako govori: »To zdru-

ženje, in to posvečenje Telesa in Krvi Gospoda našega Jezusa Kristusa naj nam bo, ki ga prejemamo, v poročstvo večnega življenja.« — V nebesih nas čaka novo življenje, večna radost. Za to sv. resnico nam jamči sam Gospod Jezus s svojim čudovitim vstajenjem. Kakor je On častitljivo vstal, tako bomo tudi mi vstali k novemu življenju ...

JEZUS

V najožji in najumazanejši ulici velikega mesta Monakovo je živel siromašen deček, ki je bil vsled bede bolan. Oče mu je umrl; mati je bila delavka, skrb in nesreča sta jo napravila trdo in brezčutno. Zato se za svojega Viljema ni mnogo brigala; zanjo je bil prav neprijeten tovor. Ker je bil vedno bolan, je mogel priti le redko v šolo. Nekega dne, ko je ležal žalosten in zapuščen na siromašni postelji, je stal naenkrat pred njim njegov katehet. Viljem se ga je sprva močno prestrašil. Ko pa je spoznal, da je gospod do njega zelo prijazen, ga je kmalu minila bojazljivost. Duhovnik je segel v žep in položil v dečkovo roko krasno pomarančo. Deček hvaležno pokima z glavico in izpregovori z veliko težavo besede: »Ne morem jesti.«

Tako je bilo. Ubogi Viljem že dalj časa ni mogel drugega vžiti, kot tekočine. Jezik ga je tako strašno bolel. Duhovnik mu pogleda v usta in se strese od groze: jezik je bil temno krvav in zelo zatekel.

Še istega dne so prepeljali Viljema v mestno bolnico. Ležal je v lepi mehki postelji. Poleg njega je sedela bolniška sestra in mu pripovedovala o božjem Detetu, o umirajočem Zveličarju na križu, o sladkem angelskem Kruhu v tabernaklju.

Proti večeru ga je obiskal njegov katehet. Viljem mu je ves vesel podal roko. Dolgo je ostal duhovnik pri bolniku in mu pomagal opraviti dobro sv. spoved. Naslednji dan zjutraj je prejel Viljem svoje prvo sv. obhajilo.

Dve uri nato so ga prenesli v veliko operacijsko sobo. Prav nič se ni bal. Stopil je k njemu zdravnik in mu je rekel: »Otrok moj, bolni del tvojega jezika bom moral odrezati. Ne bo te prav nič bolelo. Ko bom rezal, boš lepo spal in nič se ne boš zavedel, kaj se s teboj godi. Toda — potem ne boš mogel nikdar več govoriti. Če hočeš torej še enkrat izgovoriti kako besedo, potem jo izreči zdaj!«

Tedaj je položil deček svoje tenke ročice na srce, v katerem je počival njegov Zveličar, in je zašepetal besedo »Jezus!«

— — —

Blagor tebi, ki lahko izgovarjaš presladko ime Jezus. Sam ne veš, kako si srečen. Opozarjam pa te, da izgovarjaj to ime pobožno in premišljeno, ker le tako te bo Jezus uslišal in ti dal moči, da boš v njegovem sladkem imenu vse skušnjave premagal in da boš ob smrtni uri izgovoril to sladko ime poln svete ljubezni.

Ako ti je Jezusovo ime zdaj v življenju tolažba, ti bo v večnosti najslajše plačilo.

Viljem:

Pesem plačila

Najprej so angelci prišli.

Zlate košarice v rokah imeli so,
Sladko nam pesemco tiho zapeli so:
pesem dobrote, plačila za dela storjena ...

Potlej prišel je sv. Miklavž.

Palico dolgo, zakrivljeno v roki imel,
tu se ustavil, tam pa kar mimo je šel:
pesem dobrote, plačila za dela storjena ...

Potlej pa parkeljni prirožljali so.

Ponekod niso ničesar iskali,
ponekod pa so se grohotali:
pesem dobrote, plačila za dela storjena.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Hinko: »Beži, beži! Sivček je res dober in razumen osel, takih reči pa gotovo ne bi znal delati, kakor jih bo osel na sejmu.«

Katka: »Jaz pa vem, da bi jih znal, če bi mu le kdo pokazal.«

Peter: »Počakaj me rajši, da bomo videli, kaj zna modri osel, pa bomo spoznali, če je res modrejši od Sivčka.«

Katka: »Tako je. Počakajmo sejma!«

Betka: »Kaj bomo pa po sejmu delali?«

»Pričkali se bomo«, smeje se reče Magda.

Jakec in Lojzek sta si nekaj pošepetala, potem pa lepo molčala, dokler niso drugi otroci odšli. Ko sta se prepričala, da jih nihče več ne more ne videti ne slišati, sta pa začela ple-sati okoli mene ter se smejati in prepevati:

»Sivček, Sivček, Sivček naš!

Na semenj nas nesel boš,

osla modrega doboš.

Kaj vse zna, ga gledal boš,

isto sam naredil boš,

hvalo vseh užival boš,

ovsa sladkega doboš!

Sivček, Sivček, Sivček naš,

glej, da se postavil boš!«

»Joj, pa sva res lepo pesemco naredila!« vzklikne Jakec.
»Pojdiva jo še drugim zapet!«

Lojzek: »Kaj pa misliš! Če bodo pesem slišali, bodo takoj vedeli, kaj hočeva storiti. Šele na sejmu jih morava presenetiti.«

Jakec: »Ali misliš, da nama bodo očetje dovolili vzeti Siv-čka na semenj?«

Lojzek: »Zakaj pa ne? Saj jim bova natihem povedala, da hočeva, naj Sivček gleda modrega osla.«

Jakec: »Teciva jim povedat!«

Že sta stekla proti hiši, prav tedaj sta se pa tudi očeta namenila na travnik, pogledat, kaj delajo otroci. »Očka! Očka!« sta jela vpiti. »Pojdita hitro, nekaj vas morava vprašati.«

»Kaj pa takega?«

»Ne tukaj, očka ne tukaj!« sta fantka skrivnostno odgo-vorila in vsak svojega očeta vlekla na travnik.

»Kaj pa vendar imata?« reče Lojzkov oče in se smeje. »V kakšno zaroto pa bi naju rada potegnila?«

»Pst, očka, pst!« odvrne Lojzek. »Stvar je takale. Ali ve-ste, da bo pojutrišnjem na sejmu modri osel?«

»Ne, jaz že še nisem slišal. Toda kaj nam mar modri osel, saj imamo Sivčka!«

Lojzek: »Glejte, očka, midva z Jakcem sva ravno tako rekla, da je Sivček modrejši ko vsi drugi osli. Sestrice, sestrične in bratranci pravijo, da pojdejo na semenj gledat modrega osla, midva bi pa rada tja peljala Sivčka, da vidi, kaj dela tisti osel in da še sam podobne reči naredi.«

Brezmadežna deklica Marija gre v tempelj molit.

Jakčev oče: »Kaj? Med gledavce bi rada Sivčka postavila, da bi osla gledal?«

Jakec: »Da, očka. Namesto, da bi se na semenj peljala, bova rajši zajahala Sivčka in se z njim postavila prav k ograji, kjer bo modri osel kazal svoje spretnosti.«

Jakčev oče: »To bi že bilo. Vendar pa mislim, da se Sivček v eni uri ne bo veliko naučil.«

Jakec: »Sivček, kajne, da boš znal ravno tako lepe spretnosti kakor tisti zanikarni modri osel?«

Ko me je tako vprašal, me je tako zaskrbljeno pogledal, da sem mu moral glasno rigati, da ga potolažim, kajti njegov nemir se mi je zdel čisto nepotreben.

»Očka, ali slišite? Sivček pravi, da bo« vzklikne Jakec zmagoslavno.

Oba očeta sta se zasmejala, objela vsak svojega pridnega fantka in z njima odšla, a sta še prej obljubila, da pojdem tudi jaz na semenj in da bosta našo družbo spremljala.

»Oh«, sem mislil sam pri sebi, »že zopet dvomijo o moji spretnosti! In prav čudim se, da sta fantka pametnejša od svojih očetov.«

Napočil je semanji dan. Eno uro pred odhodom so me temeljito ocedili, štrigljali in krtačili so me, da sem bil že kar naveličan. Dali so mi čisto novo sedlo in novo uzdo. Lojzek in Jakec sta prosila, naj bi mi nekaj prej odrinili, da ne bi prepozno prišli.

»Čemu bi prej hodila?« se je čudil Hinko, »in kako bosta šla? Peš?«

Lojzek: »Sivčka bova jahala. Prej pa hočeva oditi zato, ker bomo počasi hodili.«

Hinko: »Ali bosta šla kar sama?«

Jakec: »Ne, najina očeta pojmeta z nama.«

Hinko: »Ali ni dolgočasno, celo uro peš trapati?«

Lojzek: »Kaj bo dolgočasno! Saj pojmeta oba očka z nama.«

Hinko: »Jaz se pa že rajši peljem z vozom, pa tudi dosti pred vami bomo tam.«

Jakec: »Nič prej, saj bomo dosti bolj zgodaj odrinili.«

POŠTA MALEGA JEZUSA

Prva uganka.

Lep nauk.

L. Fr.

P	i	n	s	v	č	e	j	k	k
k	p	l	t	l	a	a	z	u	r
o	a	a	l	v	e	t	o	d	r

Druga uganka.

Sestavite črke tako, da dobite parkljev izrek, ki velja temu dečku na sliki. Imena tistih, ki bodo rešili obe uganki in jih poslali vsaj do 5. decembra, bodo objavljena v prihodnji »Lučki«. Za izžrebane bodo zopet tri nagrade. — Rešitev pošljite po dopisnici na naslov: Uprava »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Rešitev uganke v 3. številki se glasi: Usmilite se me vsaj vi, prijatelji moji!

Prav so rešili:

Podrepšek Vida, Stibilj Boris, Arko Jože, Levstek Herman, Novak Jože, Gregorič Anica, Virant Alojzij, Prijatelj Jože, Kadunc Srečko, Kadunc Belče, Čampa France, Vidovič Franc, Čizman Franc, Lederer Ančka, Čoh Hilda, Gorjup Milka, Cijan Franc, Kotnik Veraj, Planinšek Krista, Nagele Zorica, Krajnc Sonja, Janovšek Silva, Puntar Breda, Tomšič Tončka, Bitenc Alojzija, Kvas Jožef, Slamnjak Danilo, Dobrota Marija, Žerdonar Ladislav, Varšek Ivan, Žagar Angela, Šajina Boris, Kandušer Franc, Andreušek Anton, Otorepec Karol, Vizant Silva, Kovač Ivanka, Resnik Ivan, Ledinek Antonija, Kremžar Marica, Drole Vili, Damjanič Vojko, Antonic Slava, Benčina Lada, Ložar Dragomir, Burja Valentin, Zorko Anton, Baugartner Slavko, Jager Kazimir, Guček Jožef, Guček Janez, Cocej Stanko, Kofler Uršula, Bon Ljubo, Vodnik Ivan, Špes Stanislav, Grabner Marija, Stante Rudolf, Gavrilovič Jelenia, Razner Ivan, Baloh Marija, Dragan Marija, Hvala Štefan, Koblar Leopold, Eših Anton, Balaškovič Lojze, Zadoljšek Jožica, Peteh Jernej, Šterk France, Fleisinger Konrad, Čop Slavica, Čavlek Evgen, Kamenšek Francka, Zazvonil Oto, Pavliček Tatjana, Mirnik Ivan, Naglič Tina, Tavčar Štefaniya, Langerholc Slavka, Puc Milka, Marn Marinka in Ivanka, Merše Milka, Jenko Angela, Lužar Cilka, Peterlin Ivanka in Anda, Špenko Mihaela, Kancilja Julka, Kmetič Boža, Goropečnik Francka, Kern Cilka, Sorn Štefan, Maček Marinka, Leskovar Leopold, Anžlovar Franc, Mastnak Vincenc, Šergan Viktor, Ograjenšek Marija, Štebe Jože, Ziterer Jožko, Pocajt Slavko, Ograjenšek Ivan, Kosec Ivan, Kosec Andrej, Špenko Janez, Korošak Jože, Dolničar Lojze, Hojan Ivan, Pen Franc, Anželjak Matilda, Strojín Antonija, Jug Zlatica, Cerar Marija, Ambrož Milka, Tomšič Ivanka, Homovec Mimi, Keber Josip, Traven Pavla, Lubašič Vanda, škoberne

Stanko, Boštič Ludvik, Boštič Janez, Fašun Franc, Tomažin Franci, Grossek Anton, Zalezina Antonija, Gorscheg Arnold, Kovbar Jože, Kosmač Bruno, Alojzij Pajk, Lužnik Franjo, Ogrizek Silva, Kahne Saša, Kveder Lojze, Kveder Jože, Reven Zdravko, Böhm Oskar, Jenko Ivan.

Izzrebani so bili: **Slamnjak Danilo**, uč. 3. r., Grosuplje; **Pen Franc**, uč. 4. r., Krčevina pri Mariboru; **Dragan Marija**, uč. 5. r., Trebelno; **Baloh Marija**, Mladinsko zavetišče, Vič.

V SPOMIN KARLEKU TUTTNER.

Umrli 2. novembra 1934.

Žalostno so zapeli zvonovi 2. novembra in oznanjali, dragi Karlek, Tvojo rano smrt. Šolarčki, ki so Te tako zelo ljubili, Te bodo ohranili v najlepšem spominu. Tudi marsikateremu odraslemu se je skrčilo srce, saj so Te videli še pred tednom veselega in smehljajočega. Pretrpel si v tem kratkem času bolezni mnogo bolečin, pa nisi nikoli tožil in vzdihoval. Če smo Te vprašali: »Karlček, ali Te hudo boli?«, si vedno enako odgovoril: »Je že boljše.« Ni Ti bilo usojeno živeti še kratkih 8 mesecev, da bi bil pristopil z drugimi vrstniki k angelski mizi in prejel v srce sladkega Jezusa. Saj si ga tako rad imel. Jezušček Te je poklical med svoje angelčke. Karlek, prosi za nas Jezusa, naj nam podeli moč, da bomo lahko premagovali vse ovire, ki bi nas rade ločile od sladkega Jezusa in se tako znašli enkrat vsi skupaj v nebesih.

Naj Ti bo Bog milostljiv sodnik. Počivaj v miru, dragi bratec Karlek!

Žalostni brat

Stanko Tuttner, uč. III. r. Stara cesta, Ljutomer.

MOJI RAJNI MAMICI

Uboga sem sirota,
ker nimam mamice.
Odšla je v kraje daljne
brez svoje Milice.

Dve leti že počiva
v objemu hladne zemljice.
Otrok molitev enajsternih
zdaj zanjo dviga k Bogu se.

Tri angelce si je naprej poslala,
da so jo v raju čakali.
Kako se je vsa vzradovala,
ko so jo v raju kronali.

Prosim gospod urednik, da bi imele te uboge vrstice mal prostorček v Vašem prelepem lističu.

Srčno Vas pozdravlja vdana

Milica Ketiš, uč. V. r. Sv. Trojica v Sl. gor.

Prečastiti g. pater!

Prišel je dan Vseh svetih. Tega dne sem se spomnil vseh rajnih, ki so mi bili dragi. Vsem mrtvim je posvečen ta dan, ki so se poslovili od sveta, da uživajo posmrtno življenje. Žalostno se dvigajo njih gomile iz mokrih jesenskih tal. Na ta dan so vsi grobovi okrašeni s cvetkami in lučkami, ki se svetijo kakor zvezdice na večernem nebu. Videl sem tudi zapuščene grobove. Teh pozabljenih rajnih se moramo mi spomniti z molitvijo. Naše misli kipe k Bogu s prošnjo, da se usmili vseh vernih duš.

Vlachy Adam, 4. r. Ljubljana.

Draga »Lučka«!

Prebiram Te že tretje leto, a do danes se nisem še oglasil zaradi Tvojega požrešnega koša.

Tudi v Čermošnjicah Te zelo radi čitamo. Vsak mesec Te željno pričakujem, da vidim, kaj nam sporoča »Pošta malega Jezusa«. »Jezusove dneve izpolnjujem kolikor mogoče natančno. Zelo mi ugaja spis o Uhaču. Sporočam Ti tudi, da sem član Marijinega vrutca. — Vas pa, dragi g. urednik, prosim, da priobčite moj spis v prihodnji številki drage mi »Lučke«.

Prisrčno pozdravlja Vas in Tebe »Lučka«

Muhič Jože uč. IV. r. v Stopičah.

Prečastiti g. urednik »Lučke«!

Ne morem Vam popisati, kako sem vesela »Lučke«. Tudi Jezusove dneve izpolnjujem vedno. Sporočam Vam, da sem članica Marijinega vrutca. »Lučka« mi je zelo prijetna. Naučila sem se že veliko povestic iz zlatega lista. Vsebina zadnje »Lučke« je bila žalostna vsled smrti viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja. Tudi mi bralci »Lučke« globoko čutimo ta strašni udarec, ki je zadel našo lepo domovino, zato nam je zadnja »Lučka« tembolj ugajala.

Zupančič Ivana, III. r., Loka pri Zid. mostu.

Ne svetiš več tako veselo;
zastrla plamen ti je vest,
ki prišla je iz daljnih mest:
Naš kralj je mrtev!!!
Zasolzile so se nam oči;
zajokáli smo v jesenske dni.

Od tedaj, ko se je to zgodilo,
srce veselo moje več ni bilo.
O Lučka, Lučka, prosi Jezusa,
da potolaži srca žalostna
in čuva kralja Petra drugega.

Pozdravlja Te učenka

Marica Rupenar, V. r., Košaki pri Mariboru.

Prečastiti g. urednik!

Prebiram Vašo zlato Lučko že več kot eno leto. Zelo me vesele »Jezusovi dnevi«. Potrudil se bom, kar mi bo mogoče, da naredim čim več križev na dan.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Veber Leopold, III. r., Loka pri Zid. mostu.

OČE NAŠ, ilustriral arh. O. Gaspari, samozaložba J. Dolžan v Ljubljani. Cena knjige vezane v celo platno Din 24.-.

Z Očenašem je dobila naša mladina, ko začne obiskovati šolo, prvooriginalno slovensko mladinsko knjigo te vrste, ki jo je doslej občutno pogrešala.

Vseh deset prošenj te prelepe molitve je v knjigo na krasnem papirju nazorno podanih v desetih slikah v narodnem slogu, ki jih pojasnjuje za otroško dušo prirejen tekst v vezani besedi.

Oprema knjige je odlična. Jugoslovanska tiskarna je z izvršitvijo trobarvnih klišejev dokazala, da je dosegla v tej stroki najvišjo popolnost in se more kosati z najboljšimi inozemskimi izdelki. Tudi vezava knjige, ki jo je izdelala knjigoveznica Janežič v Ljubljani je res lepa in okusna. Platnice krasi mogočna slika Boga Očeta kot Stvarnika nebes in zemlje.

Natis knjige je odobril tudi škofijski ordinarijat ljubljanski, ker je po svoji vsebini in zunanosti velike važnosti za verouk v šolah. Nežna otroška duša bo z njo v roki boljše in hitreje doumela in sprejela besedilo in pomen prošenj očenaša — naše najlepše molitve.

Knjiga se dobi v vseh knjigarnah, naroča pa pri Janezu Dolžanu v Ljubljani, Poljanski nasip 52.

MISIJSKI KOLEDAR za leto 1935 priporočamo prav toplo vsem dečkom in deklicam, ker je v resnici zelo lep, poučen, zabaven in mikaven. Stane samo 10 Din. Naroča se: **Misijonska tiskarna, Groblje, p. Domžale.**

MISIJSKI KOLEDARČEK ZA MLADINO 1935. — Kaj je koledar, dobro veste vsi. Saj je skoraj vsaka slovenska hiša naročena na Mohorjev koledar, ki pa je namenjen za odrasle. Nalašč za vas napisan in natiskan pa je »Misijonski koledarček za mladino«, ki ga vsako leto izda Družba sv. Petra Klaverja in ga prodaja v prid rešitvi duš ubogih zamorčkov, ki so še vedno pogančki in sužnji. Če se vam ti revčki kaj smilijo, podprite delo misijonske družbe po svojih močeh! Že s tem vsaj malo pomagajte ubogim zamorčkom, če vsak izmed vas kupi »Misijonski koledarček za mladino«. Pa ne smete misliti, da tiste 3 dinarčke (samo toliko namreč koledarček stane) vržete proč, ali pa da z njimi kupite — mačka v vreči. Kaj še! Hoje, če bi vedeli, kako lep, zanimiv in zabaven je ta koledarček, potem bi morali priznati, da je vreden mnogo, mnogo več kakor 3 dinarčke in bi se čudili, kako je mogoče za tri dinarje nuditi toliko dobrega in lepega. Ste zdaj gotovo na vso moč radovedni, kaj vse prinaša ta koledarček. Zaenkrat vam razkrijemo samo to, da je v njem vse polno ljubkih in srčkanih slik krščenih zamorčkov, pesmic, ugank ter poučnih in zabavnih zgodbic. Imenujemo vam samo glavno povest v koledarčku: »Trije bratci«. Napisal jo je brat Tomaž s takšno srčno toploto in ljubeznijo, da je vsaka beseda kakor solza, izjokana na papir ...

Kupite koledarček, prečitajte ga, pa boste videli, da prav nič ne pretiravamo! Naročila pošljite na naslov: **Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1.**

Za frančiškanske misijone so darovali iz Ljubljane: Theuerschuh Jožko 10 Din, Erjavec Franc 1 Din, Jalovec Maks 4 Din, Kramar Milan 1 Din, Pelan Borut 25 par, Ločičnik Bruno 25 par, Vlacy Ado 25 par, Furlan Janez 25 par, Voje Ignacij 50 par, Vidmar Janez 1 Din, Vižintin Stanko 2 Din. — Iz Stare ceste: Stanko Tuttnar 1 Din.

Stanjoli in znamke so poslali: otroci iz Mirne, zlasti Panek in Jelica Strah; Lojze Kraševac iz Bučke; Košir Dušan, Snaj Jožko, Kermavner Janez, Pelan Borut in Verovšek Marijan iz Ljubljane; dekliska osnovna šola v Šiški.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 Š. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marjin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)

JEZUSOVI DNEVI

MESEC

[illegible]

NAVODILO

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime:

Kraj: **Razred:**